

smrtnimi zaznamki, pa so bile v kamen zlatovrezane svete besede: »Večje ljubezni nima nihče, kakor kdor življenja dá za svoje prijatelje.«

Ko je pa legala noč na Razor in na Prisanek in ovijala Police kot z mrtvaško kopreno, tedaj pa domala ni bilo večera, da ni stal tih mož sklonjene glave in sklenjenih rok ob grobu Orenčkovem.

Zrl je v tla, kakor bi bil nekaj izgubil, kar je težko pogrešal in ni mogel najti . . .



„Mamica“.

(Konec.)

Kar ni zmogla ljubezniva prošnja, to je izkušal oče doseči s trda. Toda zastoj.

Nekega dne je Tinko učinil porednost in prositi je moral svojo novo mamico odpuščenja. Tako mu je ukazal oče.

Dečko je ubogal.

»Nikoli več ne bom storil kaj takega, tetka,« je rekel tihoma.

»Mamica se reče! Reci takoj!« je zapovedal oče.

»Nič več ne bom poreden — ljuba — draga — tetka,« je jecljaje ponovil Tinko.

Očeta je otrokova trmoglavost razhudila. Šiba je zažvižgala.

Tinko se je sključil, kakor da hoče zlezti sam v se, ustnice pa se mu niso zganile.

»Za božjo voljo! Pusti otroka! Kaj delaš!«

Bil je to glas tuje žene, ki je prosila za Tinka. Dečku se je zdelo, da čuje njene besede od daleč, od silno daleč.

»Takoj mi rečeš: ‚mamica‘!«

Tedaj je otrok drhte dvignil glavo, sklenil roke in glasno zaprosil:

»Mamica — — — mamica!«

Oče se je okrenil ostran in odšel iz sobe — —

Odtedaj pa ni nihče več zahteval od Tinka, naj kliče papanovo ženo za mamico, in odtlej šele se je otresel Tinko pred njo in njeno prijaznostjo vsega strahu.

Veselo novico mu je prinesel oče leto potem, novico, ki je niti pojmiti ni mogel, tako nenadoma mu je došla. Bratca da je dobil, je rekel oče.

Celo ko je stal Tinko pokraj zibelke, o kateri je spaval mali njegov bratec, je še vedno zmajeval z glavo in menil neverjetno:

»Ali ga smem pobožkati, tetka?«

Posmejala se je »tetka« in mu ponudila pritlikavo skrbno zavito in povito dete: »Seveda smeš, Tinko! Saj je tvoj bratec. In rad ga moraš imeti.«

Tinko je bil že velik, skoro je znal že rabiti kamenček in deščico. Tudi to je vedel, kaj velja imeti bratca.

Kako lepi, brezkončno lepi so postali dnevi za Tinka. Tihi in molčeči fantič se je razživel v radosti nad svojim bratcem. Ljubil ga je s prekipevajočo nežnostjo, ljubkal ga in se igral ž njim, vozil voziček po solncu na izprehod in sedeval zvečer napeto prisluškovaje pokraj zibelke, kadar je tetka dete zibala in ga uspavala s sladkimi pesmicami —

V to jasno srečo pa je nalik črnemu jastrebu posegla trda pest in utrjala mladi, še niti ne razviti cvet z drevesa življenja.

V tretjič je bil oče tisti, ki je Tinku naznanil:

»Bratec ti je umrl, ljubček moj.«

»Umr! —.« Ni izrekel te besedice fantič kot človek, ki ne razume njenega celega, strašnega pomena, ne kot otrok, ki o smrti ne ve ničesar, vskriknil jo je z bojznijo, s težkim strahom pred to zagonetko — in potem je zbežal iz sobe in se skril v najgostejše grmičevje na vrtu. Ondi je obsedel in srepo zastrmel pred se v tla —.

Vrnil se je v hišo, čisto počasi, previdno, s povešeno glavo.

Bratca je hotel videti.

Ležal je sredi rož in spaval. Visoke sveče z dolgimi plameni so gorele poleg zglavja.

Dà, tako je, kadar kdo umrje — poznal je to!

Resno je deček pokimal in oči njegove, žareče v čudnem ognju, so dolgo počivale na blede ženi v črnem krilu, ki je nepremično sedela ob mrtvaškem odru svojega otroka.

Sama sta bila s tetko v sobi pri mrtvem bratcu. Tedaj je nena-doma vprašal Tinko s pritajenim, oklevajočim glasom: »Ti, tetka, kaj ne, sedaj bodo pa odnesli bratca in vse te rože?«

Nič besede, samo nižje so se sklonila bleda lica nad posteljo.

Otrok je razumel nem odgovor.

»V nebesa bo šel in angelček bo postal. Saj to je lepo, tetka!« Bleda žena se je zdrznila. »Da, Tinko,« je odgovorila komaj slišno. In zopet je zašepetal dečko:

»Kdor je v nebesih, je pri ljubem Bogu in se ne vrne nikoli več — tudi angelček ne, tetka?«

»Nikoli!«

Kakor rahel dih je zavel po sobi ta trdi, belestni »nikoli« — materin. Dih s trpljenjem vsega sveta na svojih krilih, tudi z bolečino malega fantiča, ki je obupno zakričal:

»Jaz vem, tetka, kaj je to »nikoli«, jaz vem. Ako se čaka neprestano na nekoga in ga vendar ni od nikoder in moram biti zmirom tako sam —«

Bleda žena se je zgrudila na kolena pokraj postelje in glasno zahtela.

»Tetka — ljuba, draga tetka —«

Tinkovo srce se je skrčilo sočutja, hotel je nekaj reči in ni vedel, kaj. »Ljubi Bog —« je zaprosil tihoma kakor vselej v stiski in vnovič se je pred njim odprlo nebo in v zlati solčni luči je videl sedeti na

prestolu svojo mamico, v njenem naročju pa angelčka s snežno belimi krili. Skoro zavriskal je:

»Tetka, tetka, moja mamica bo sedaj v nebesih mamica mojemu bratcu.«

A vedno huje je ječala črnooblečena žena.

Nevedé, kaj bi storil, je stal dečko pred trpečo ženo. Oči so se mu jele razvzemati.

S čim naj jo potolaži, ko je niti to ne razveseli, da bo njen sinko v nebesih pri Tinkovi mamici. In vendar je ni mogel gledati, ko je tako jokala. Vselej mu je bila dobra, on pa —. V brezmožni bolečini so se mu zagrebli prsti globoko v dlani. S pesjo je nekoč zamahnil proti njej, ker je hotela biti njegova »mamica«, ko on še ni imel bratca, in je bila sama. In zdaj je spet sama in zato joka. Zopet sama, kakor tudi on nima več bratca.

Solze, grenke in pekoče, so Tinku privrele iz oči.

In vržel se je na kolena poleg jokajoče žene, tesno so se oklenile Tinkove roke njenega vratu.

»Mamica — mamica moja —.«

Skočila je žena pokonci, poslušala osuplo, uprla oči v svoje dete na postelji med rožami, ki njegova usta ne bodo nikoli zaklicala te besede — oj, te besede — mamica — mamica moja —.

Nežno in sladko se je ponovil klic še enkrat in kakor ogenj vroča glavica se je stisnila ženi v naročje.

Silno drhtenje je pretreslo blede ženo, v prsih jo je stisnilo, potem se je pa iztrgal njenim ustnam vsikrik gorke ljubezni materinske: — »Dete — moje dete!«

Široko razprtih oči je strmela v belega drobnega mrlička na postelji med rožami, z rokami pa je objemala in stiskala na srce novega, živega otroka — Tinka — — —.

Štefkin.



Božična zgodba.

Mrzlo, skoraj ledeno je bilo v temni izbi. Gosta megla je silila skozi razbita stekla na oknih; zunaj se je začelo svetlikati in nekje je zapel petelin.

»Janče!«

Ubogo vdovo je prebudil mraz, vzdrhtela je in poklicala sina s slabotnim glasom.

»Janče, vstani, dani se že!«

Iz drugega kota se je zaslišalo zdehanje in kmalu je skočil iz postelje deček.